

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI TƯ LÃO HƯƠNG NÔNG BẢN LÃNH KINH NGƯỜI

Vi Tiểu Bảo nói :

- Phải rồi ! Chúng ta trà trộn vào chốn giang hồ ăn cơm hót thiên hạ, dù trộm cắp lừa gạt cũng không sao, nhưng chẳng thể đắc tội với hảo bằng hữu.

Trương Khang Niên ngoài miệng vâng dạ nhưng bụng nghĩ thầm :

- Bọn mình hiển nhiên làm đương sai tại Hoàng cung. Y làm đến khâm sai đại thần, hàm phong nhất đẳng Tử tước. Sao y lại bảo là bọn ăn cơm hót trên chốn giang hồ ?

Hắn không biết đây là Vi Tiểu Bảo nói về chuyện ngày trước gã ở thành Dương Châu vẫn la cà vào các sòng bạc, thường gặp những kẻ lừa gạt trộm cắp bị người ta bắt, chúng thường dùng những câu nói huênh hoang này để chữa thẹn.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi :

- Tại sao xảy chuyện ẩu đả ? Võ công chủ sòng cao thâm lắm phải không ?

Trương Khang Niên đáp :

- Không phải thế. Triệu nhị ca cùng thuộc hạ lấy bạc rồi toan dời khỏi đồ trường thì trong đám con bạc có người lên tiếng chửi đồng : "Con mẹ nó ! Sao chúng phát tài dễ thế ? Bọn mình ? Bọn mình còn đánh bạc làm đếch gì ? Sao không kéo cả vào Hoàng cung châu chực ... lão Hoàng đế... hay hơn ?"

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Thưa Vi tổng quản ! Lúc tên phản tặc này nói đến đức Hoàng thượng, hắn đã thốt ra những câu thậm bất kính. Nô tài không dám kể hết lời.

Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp.

- Ta hiểu rồi. Thằng cha đó quả là lớn mật !

Trương Khang Niên nói :

- Bọn nô tài thấy hấn hỗn xược, dĩ nhiên nổi giận bồng bồng. Triệu nhị ca quăng bạc xuống bàn, rút đơn đao ra. Tay trái y nắm lấy trước ngực người kia. Hấn liền vung quyền đâm binh một cái vào đầu Triệu nhị ca làm cho y phải té xỉu. Bọn nô tài còn sáu người nhất tề xông vào động thủ. Tên phản tặc này võ công không phải tầm thường. Nô tài chưa nhìn rõ đã bị hấn đâm một quyền vào mặt hất té ra ngoài cửa phòng, rồi lập tức tối tăm mặt mũi xỉu đi không biết gì nữa.

Trương Khang Niên thở dài nói tiếp :

- Khi nô tài hồi tỉnh thấy Triệu nhị ca cùng năm anh em khác đều nằm sõng sượt dưới đất. Tên phản tặc đập một chân lên đầu Triệu nhị ca quát mắng : Sáu tên súc sinh này phải chuộc mỗi tên một ngàn lạng. Người mau đi lấy bạc đến đây thì lão gia tha cho. Lão gia chỉ chờ trong vòng hai giờ mà không thấy người đem bạc tới là lão gia mổ chúng làm thịt bán, cứ mỗi cân mười lạng là đủ. Mỗi tên súc sinh có thể bán được hơn ngàn lạng bạc.

Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi lại vừa buồn cười hỏi tiếp :

- Thằng cha đó ở phe phái nào, lộ số làm sao ? Trương huynh có nhận ra không ?

Trương Khang Niên đáp :

- Người đó thân thể rất hùng tráng. Năm tay hấn còn lớn hơn bát ăn cơm. Mặt loang lổ và râu quai nón, mặc áo rách tả tơi, chẳng khác một lão khiếu hoá.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Hấn có bao nhiêu đồng bọn ?

Trương Khang Niên ngập ngừng đáp :

- Cái đó ... cái đó...thuộc hạ cũng không rõ. Trong sòng bạc lúc đó còn lại 17, 18 người, chẳng hiểu có phải là đồng bọn của hấn không ?

Vi Tiểu Bảo biết Trương Khang Niên bị đánh tối tăm mặt mũi, chỉ mong chạy thoát thân, không dám nhìn kỹ.

Gã nghĩ thầm trong bụng :

- Lão khiếu hoá này nhất định là một tay hảo hán trên chốn giang hồ. Y thấy

bọn thị vệ đánh bạc hành độn ngang tàng không nhìn được mới ra tay. Còn câu y bảo mỗ bọn thị vệ làm thịt bán thì cái đó chưa chắc. Nếu ta điều động đại đội nhân mã đến đánh một mình y thì không phải hành vi của bậc anh hùng.

Rồi gã tự nhủ :

- Nếu Mã hương chủ biết việc này, tất y cười bọn thị vệ dưới trướng mình toàn là đồ vô dụng.

Gã lại tính thầm :

- Lão khiếu hoá này võ công vào hạng rất cao thâm. Ta đi cầu sư phụ đối phó với y, nếu lão nhân gia chịu viện trợ thì việc bắt y không thành vấn đề, nhưng đời nào sư phụ lại chịu ra sức giúp bọn thị vệ ở trong cung để đắc tội với đồng đạo võ lâm ?

Gã nghĩ tới đây rồi biết chắc dùng bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên cũng không ổn được.

Đột nhiên Vi Tiểu Bảo nhớ tới hai người liền quyết định :

- Được rồi ! Ta kêu bọn họ đi với mình là xong.

Đoạn gã bảo Trương Khang Niên :

- Trương đại ca bất tất phải hoang mang. Để ta thân hành tới nơi xem sao.

Trương Khang Niên lộ vẻ mừng vui nói :

- Dạ dạ ! Thuộc hạ đi kêu một trăm người theo Vi tổng quản chắc là đủ rồi.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp :

- Bất tất phải đem nhiều người đi.

Trương Khang Niên nói.

- Tổng quản nên cẩn thận là hơn, thủ cước lão khiếu hoá này thực sự rất ghê gớm.

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Không lo. Đã có ta.

Gã về phòng mình lấy một xấp ngân phiếu, mười mấy đỉnh vàng bỏ vào túi

rồi đến ngoài thiên phòng mé đông gõ cửa hỏi :

- Hai vị có trong này không ?

Cửa phòng mở, Lục Cao Hiên ra đón vào. Vi Tiểu Bảo nói :

- Hai vị hãy đi theo bản sứ, chúng ta cần làm một việc.

Lục Cao Hiên và ủy Tôn Giả đồng thanh đáp :

- Xin tuân lệnh.

Rồi theo Vi Tiểu Bảo ra đi.

Lục Cao Hiên và Ủy Tôn Giả ăn mặc theo sắc phục của quân sĩ long Kiêu Kỳ Doanh, vẫn tùy tùng để bảo vệ cho Vi Tiểu Bảo từ Côn Minh về tới đây. Hai người sợ bị bại lộ hành tung nên không làm một việc gì, suốt ngày ru rú trong nhà, buồn đến chết. Bây giờ chúng được Vi Tiểu Bảo kêu đi hoạt động, trong lòng rất cao hứng, hăm hở đi ngay.

Trương Khang Niên thấy Vi Tiểu Bảo chỉ đem hai tên quân sĩ ở Kiêu Kỳ Doanh đi theo thì trong lòng không khỏi lo ngại, nói :

- Tổng quản đại nhân ! thuộc hạ đi kêu thêm mấy anh em thì vệ bảo hộ cho Tổng quản.

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Không cần. Đi nhiều càng thêm bận. Trương đại ca cho một trăm tên đi, nếu họ bị bắt giữ mà mỗi mạng phải chuộc một ngàn lạng bạc thì ta mất số mười vạn lạng, há chẳng đau xót ư ? Bây giờ chúng ta đi bốn người, nếu bị bắt chỉ mất bốn ngàn lạng thì chẳng có chi đáng kể, ta khỏi phải quan tâm.

Trương Khang Niên biết gã nói đùa, nhưng chỉ có hai tên quân đi theo là mạo hiểm quá chừng, hắn rất lấy làm áy náy.

Hắn liền nhắc nhở :

- Dạ ! dạ ! có điều tên phản tặc kia rất cao cường !

Vi Tiểu Bảo nói :

- Được rồi ! ta sẽ thử tỷ đấu với hắn. Nếu ta thua sẽ xin hắn đừng mở đem

bán thịt là xong.

Trương Khang Niên cặp lòng mày nhăn tít lại không dám nói nữa.

Hắn có biết đâu hai tên quân sĩ ở Kiều Kỵ Doanh này bản lĩnh rất cao thâm, đều là nhân vật đứng vào hạng nhất trong võ lâm. Ngay một mình ỦY Tôn Giả đã đủ chống chọi với Thập Bát La Hán chùa Thiếu Lâm. Nay lại thêm Lục Cao Hiên nữa thì dù có cả Thập Bát La Hán chùa Thiếu Lâm cùng đến đây cũng không sợ thất bại.

Hiện giờ chỉ phải đối phó với một tên vô lại trong đồ trường thì bất luận võ công hần cao thâm đến đâu cũng chẳng thể nào hạ được hai nhân vật của Thần Long Giáo này.

Trương Khang Niên dẫn Vi Tiểu Bảo đến đồ trường. Vừa tới cửa đã nghe trong sòng có người lớn tiếng quát :

- Đôi Thiên Bài của ta, ngoại trừ cặp Chí Tôn Bảo, còn thì khắp thiên hạ không ai địch nổi.

Một người khác cười ha hả nói :

- Xin lỗi ông bạn ! Tiểu đệ mới rút được một con sau điểm và một con ba điểm.

Bỗng nghe đánh "đét" một tiếng. Dường như người nói trước vật con bài xuống bàn rồi lớn tiếng thóa mạ.

Vi Tiểu Bảo cùng Trương Khang Niên đưa mắt ra hiệu cho nhau.

Hai người cùng ngĩ bụng :

- Sao bọn họ lại còn mở cuộc bài bạc với nhau ?

Vi Tiểu Bảo rảo bước tiến vào.

Trương Khang Niên nơm nớp theo sau.

Lục Cao Hiên và ỦY Tôn Giả tới trước sảnh đường liền đứng lại chờ chỉ thị của Vi Tiểu Bảo.

Trong sảnh đường kê một cái bàn lớn. Bốn người chia ra ngồi bốn góc đang

đánh bạc.

Triệu Tế Hiền và năm tên thị vệ vẫn nằm co dưới đất.

Mé đông la người râu quai nón, quần áo rách rưới thủng trăm chỗ để hở lông lá và da thịt đen sì. Chính là lão khiếu hoá đó.

Mé nam một gã thanh niên thư sinh, tướng mạo anh tuấn ngời.

Vi Tiểu Bảo vừa ngó thấy không khỏi sửng sốt, tự hỏi :

- Đúng hắn rồi ! Sao hắn lại ở đây ?

Nguyên người này là Lý Tây Hoa. Dạo trước ở Bắc Kinh Vi Tiểu Bảo đã được gặp rồi.

Võ công Lý Tây Hoa rất cao thâm, nhưng hắn trúng phải "Ngưng huyết thần thảo" của Trần Cận Nam. Từ đó trở đi không thấy mặt hắn đâu nữa. Ai ngờ nay Vi Tiểu Bảo lại gặp hắn ở trong sòng bạc thành Liễu Châu.

Nhân vật ngời mé tây có vẻ là một hương nông lối 50 tuổi. Lão này mặc áo vải, vẻ mặt nhăn nhó ra chiều buồn bã. Cặp lông mày rủ thấp. Hiển nhiên lão thua cay không ngóc đầu lên được.

Ngồi ở mé bắc là một người tướng mạo rất kỳ dị.

Người này lùn tịt lại béo chùn béo chụt. Toàn thân hắn coi chẳng khác nào một trái banh thịt, nhưng quần áo hắn rất trang trọng. áo trường bào và áo choàng đều bằng gấm đoạn.

Ngũ quan trên mặt xúm xít cả vào một chỗ, tựa hồ bị người ta vo tròn lại với nhau.

Người lùn tịt và mập ú tay cầm hai con bài. Cặp mắt lớn nhắm lại chỉ còn bằng sợi dây. Hắn chú ý nhìn vào con bài.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi :

- Chẳng hiểu Lý Tây Hoa còn nhận được ta không ? Ta cách biệt hắn đã lâu ngày mà bây giờ mình lại mặc quan phục thì chắc hắn không thể nhận ra được. Âu là ta cứ từ từ quan sát xem sao, không nên hô hoán hắn vội.

Gã nghĩ vậy rồi tươi cười cất tiếng hỏi :

- Thưa bốn vị bằng hữu ! Thấy bốn vị chơi bài thú qua, tiểu đệ cũng muốn vào ngồi một cửa được chăng ?

Gã vừa nói vừa tiến gần vào.

Vì Tiểu Bảo thấy tiền bạc trắng xoá trên bàn. Cả thấy đến năm sáu ngàn lạng. Đồng bạc của lão hương nông nhiều hơn hết.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm :

- Lão này được nhiều thì phải. Thế mà sao lão đeo bộ mặt đưa ma tựa hồ đã bị thảm bại mới thật là kỳ !

Lại thấy người vừa lùn vừa mập đưa ba ngón tay bằng ba trái chuối từ từ sò vào con bài.

Đột nhiên hắt là lên một tiếng :

- Trời ơi !

Vì Tiểu Bảo bỗng giật bắn người lên.

Lão lùn mập lại cười hô hố nói :

- Tuyệt diệu ! Thật là tuyệt diệu ! Thử xem phen này có ăn được lão không ?

Hắn nói rồi vật quân bài đánh "đét" một cái xuống bàn. Chính là con "Mai hoa" mười điểm.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng :

- Trong tay hắn chắc còn con "Mai hoa" nữa. Cặp Mai hoa là nước bài cao lắm rồi.

Mọi người vừa ngó thấy đều ngạc nhiên, nhưng rồi ai nấy đều cười ồ.

Nguyên con này là tứ lục, cộng lại cũng là mười điểm. Mười điểm với mười điểm vẫn là "Bế thập". Trong bài cửu "Bế thập" là nước bài thấp nhất. Huống chi hắn lại là nhà con. Dù nhà cái có phải "Bế thập" cũng vẫn ăn được "Bế thập" của nhà con.

Lão hương nông vẫn mặt buồn rười rượi.

Vì Tiểu Bảo thấy trước mặt lão là một đôi cừu, mà lão lại làm cái thì nước bài còn cao hơn nhiều.

Gã nghĩ bụng :

- Lão này nét mặt vẫn lăm lỳ. Thế mới là tay cò bạc lợi hại.

Nên biết người đánh bạc thua chẳng chồm lên, được không hý hửng mới là cao thủ trong đồ lâm. Con người như vậy thua hay được là trông và vận hên xui, chứ chẳng thể lấy thành bại luận anh hùng.

Lão lùn mập thấy mọi người cười rộ, lấy làm kỳ hỏi :

- Có gì đáng cười đâu ?

Rồi hắn quay sang nhìn lão hương nông nói :

- Ta có một đôi mười điểm là vừa đủ thắng một đôi chín điểm của lão. Lấy trăm lạng bạc giam vào cho ta đi !

Lão hương nông lắc đầu đáp :

- Thế là ông bạn thua chứ không phải lão hán thua.

Lão lùn mập tức giận la lên :

- Phải chăng lão khinh nhờn ta ? Lão thử đếm đi coi. Này nhé Một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười. Con bài kia cũng một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười. Hai con cùng mười điểm thì chẳng phải là đôi "Thập điểm" thì còn là đôi gì ?

Vì Tiểu Bảo liếc nhìn Trương Khang Niên nghĩ bụng :

- Để cho thằng cha này làm ngựa tiền thì vè thì phải. Thua cũng cãi cối là được.

Lão hương nông vẫn lắc đầu đáp :

- Đó là "Bế thập". Ông bạn thua rồi.

Lão lùn mập vẻ mặt hầm hầm tức giận đứng phắt dậy.

Không ngờ lão đứng lên lại thấp đi một cái đầu, vì trước lão ngồi trên ghế, hai chân lơ lửng nên cao hơn hẳn đứng.

Hắn chìa ngón tay lớn bằng trái chuối chỉ vào mũi lão hương nông lớn tiếng

quát :

- Bài của ta "Bế thập" thì bài của lão "Bế cửu". "Bế thập" dĩ nhiên cao hơn "Bế cửu".

Lão hương nông đáp :

- Bài của lão hán là một đôi cửu. Còn bài của ông bạn là "Bế thập". "Bế thập" tức là bát rồi.

Lão lùn mập vẫn lớn tiếng :

- Hiển nhiên lão khinh khi ta quá lắm !

Vì Tiểu Bảo không nhìn được, xen vào :

- Lão huynh ! Bài của lão huynh không thành đôi.

Rồi gã bới ở trong đám bài bỏ đó lấy ra một con "Mai hoa", một con "Tứ lục". Gã đặt vào bên con "Mai hoa" và con "Tứ lục" của lão lùn mập, nói tiếp :

- Thế này mới là thành đôi. Bài của lão huynh cũng mười điểm nhưng không giống nhau. Một con "Mai hoa" toàn đen. Một con "Tứ lục" có điểm đỏ thì thành đôi thế nào được ?

Lão lùn mập không chịu trở vào cặp chín điểm hỏi :

- Hai con chín điểm của y có giống nhau đâu ? Một con toàn đen, một con có màu đỏ, nghĩa là cũng không giống nhau. Làm sao chín điểm lại lớn hơn mười điểm được ?

Vì Tiểu Bảo thấy hấn cãi chầy cãi cối. Trong lúc nhất thời không thể giải thích rõ được. Gã đành đáp :

- Lệ luật của bài cầu là như vậy. Trước nay bao giờ cũng thế.

Lão lùn mập hỏi :

- Dù trước nay bao giờ cũng thế nhưng vẫn không thông. Không thông là không được rồi. Chúng ta có bàn đến chuyện hợp lý, hay không cần đếm xỉa đến lý luận ?

Lý Tây Hoa và lão khiêu hoá chỉ ngồi cười ruồi chứ không nói gì.

Vì Tiểu Bảo mỉm cười đáp :

- Đánh bạc dĩ nhiên phải có lề luật. Không có lề luật thì còn đánh bạc thế nào được ?

Lão lùn mập hỏi :

- Được lắm ! Vậy ta hỏi chú : làm sao đôi mươi điểm của ta lại không được cặp chín điểm của hắc ?

Hắc nói rồi cầm hai con "Mai hoa" vật xuống trước mặt.

Vì Tiểu Bảo la lên :

- Ô hay ! Bài của lão huynh có phải đôi này đâu ?

Lão lùn mập tức giận đến cực điểm. Hắc phùng má trợn mắt quát :

- Thằng lỏi khốn kiếp kia ! Ai bảo đôi này không phải của ta

Hắc vừa nói vừa quật cặp "Mai hoa" xuống bàn đánh "chát" một tiếng. Rồi hắc lại lật lên nói tiếp:

- Vừa rồi ta quật bài xuống bàn hãy còn để dấu lại đây. Người mở mắt ra mà coi.

Mọi người nhìn trên mặt bàn thấy vết quân bài rất rõ. Chỗ bài vật xuống mặt bàn lõm vào. Thủ kính của hắc thật là ghê gớm !

Vì Tiểu Bảo há miệng lú lỏi chưa kịp trả lời thì lão hương nông lên tiếng :

- Phải rồi ! Phải rồi ! Lão huynh được rồi. Một trăm lạng bạc đây.

Lão lấy một thoi bạc lớn đặt xuống trước mặt lão lùn mập. Tiếp theo lão cầm 32 con bài đảo một hồi rồi chia làm bốn phần, mỗi phần tám con, bày rất ngay ngắn.

Lão hương nông xếp bài ngay ngắn rồi nhẹ nhàng đẩy một xấp bài ra giữa bàn. Tiếp theo lão đẩy đồng bạc lớn trước mặt ra ngoài.

Vì Tiểu Bảo nhanh mắt đã nhìn thấy trên mặt bàn in vết cả ba mươi hai quân bài và gã không hiểu lão hương nông làm cách nào thành hiện tượng như thế được?

Vừa rồi lão lùn mập vật mạnh quân bài xuống khiến cho mặt bàn lõm vào, thủ kinh đã là ghê gớm !

Bây giờ lão hương nông nét mặt vẫn thản nhiên, tay cầm bài chia một cách tự nhiên tuyệt không ra vẻ phát huy kinh lực mà khiến cho 32 quân bài in vết trên bàn. Tuy những vết này không sâu bằng vết cặp Mai hoa vừa rồi, chỉ lõm mờ như có như không, tinh mắt mới nhìn thấy, nhưng thủ pháp cầm vật nặng cũng như vật nhẹ đủ tỏ võ công của lão hương nông ít ra là chẳng kém gì lão lùn mập.

Lão hương nông đẩy bạc ra đã che đi phần lớn những vết quân bài.

Về nghề đánh bạc Vi Tiểu Bảo đã thành thạo từ thuở nhỏ. Gã chỉ liếc mắt một cái đã ngó thấy Thiên Bài, Địa Bài, Nhân Bài đều xếp thành đôi. Gã còn biết đây là lão hương nông đã ngấm ngấm hý lộng quỷ thần.

Lão lùn mập đặt hai trăm lạng bạc xuống cửa Thiên Môn rồi hô lớn :

- Gieo thò lò đi ! Gieo thò lò đi !

Hắn lại nhìn Lý Tây Hoa và lão khiếu hoá giục :

- Đặt tiền lệ đi ! Sao còn lừng khờ hoài ?

Lý Tây Hoa cười đáp :

- Lão huynh nóng nảy quá. Nếu vậy hai vị hãy đánh với nhau đi !

Lão lùn mập nói :

- Càng tốt !

Rồi quay sang hỏi lão khiếu hoá :

- Ông bạn có đặt tiền không ?

Lão khiếu hoá lắc đầu đáp :

- Lão phu không đặt "Bế Thập" mà ăn "Bế Cửu". Lối bài câu này lão phu không hiểu.

Lão lùn mập tức giận hỏi :

- Phải chăng lão bảo ta đánh không đúng luật ?

Lão khiếu hoá cãi :

- Lão phu chỉ nói mình không hiểu chứ có bảo lão huynh chơi không đúng kiểu đâu ?

Lão lùn mập tức giận thóa mạ :

- Con mẹ nó ! Toàn là hạng chẳng ra gì. Này ! Còn thằng nhỏ kia nữa. Người có đánh không mà cứ lém miệng hoài ?

Câu này dĩ nhiên hắn nói với Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi lại :

- Tại hạ chung với nhà cái. Vị đại ca này ! Tiểu đệ làm cái chung với đại ca được chăng ?

Gã vừa nói vừa bốc ra một nắm vàng đĩnh bỏ xuống bàn. Kim quang sáng rực. Chỗ này ít ra có đến trên ngàn lạng bạc.

Lão hương nông đáp :

- Hay lắm ! Tiểu huynh đệ phước to mạnh lớn, chắc là thắng.

Lão lùn mập lại tức mình hỏi :

- Lão nói vậy thì ta chỉ có phần thua thôi ư ?

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Nếu lão huynh sợ thua đau thì đặt ít đi cũng được.

Lão lùn mập càng tức, lớn tiếng :

- Ta đặt thêm hai trăm lạng.

Hắn lại lấy hai đĩnh bạc lớn nữa đặt xuống cửa Thiên Môn.

Lão hương nông nói :

- Tiểu huynh đệ mới tay hên vận hãy gieo thò lò đi.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Được lắm !

Gã lượm bộ thò lò cầm tay lắc một chút liền biết có đồ chì, trong bụng mừng thầm tự nhủ :

- Đồng bạc ở đây quả nhiên chơi được.

Gã chỉ sợ lâu nay không luyện tập, thủ pháp kém linh hoạt. Nhưng thấy trong con thò lò đồ chòi, gã rất yên lòng, miệng lâm râm khấn khứa :

- Thiên linh ! Địa linh ! Đồ thần Bồ Tát đệ nhất linh ! Những tiểu quỷ thò lò ở đâu ra mà khiêng bạc. Cứ khiêng từng thoi một vào nhà cho ta ăn hết.

Rồi gã quất lên một tiếng, xoay tay một vòng gieo thò lò xuống. Quả nhiên được bảy điểm. Cửa Thiên Môn lấy phần bài thứ nhất, nhà cái lấy phần thứ ba.

Vì Tiểu Bảo nhìn vết quân bài trên mặt bàn đã biết lão lùn mập được một con "Tứ lục", một con "Hổ đầu" trừ hàng chục đi chỉ còn một điểm. Còn phần của gã là đôi Địa bài.

Gã vừa gieo thò lò vừa bảo lão hương nông :

- Lão huynh ! Tiểu đệ gieo thò lò. Lão huynh coi bài. Được hay thua trông vào thiên mệnh.

Lão hương nông cầm bài lên coi rồi gấp lại để xuống bàn.

Lão lùn mập cười khẩy một tiếng vật con Tứ lục lên nói :

- Mười một điểm ! Tuyệt diệu !

Đoạn lão thò tay lật bài của nhà cái lên đếm :

- Một, hai, ba, bốn. Tất cả bốn điểm. Thế là ta thắng rồi.

Vì Tiểu Bảo cùng lão hương nông ngo ngác nhìn nhau.

Lão lùn mập giục :

- Giam tiền lệ đi !

Vì Tiểu Bảo hỏi :

- Cứ nhiều điểm là được, ít điểm là thua. Bất chấp Thiên cống Địa cống thành đôi hay không cũng được ư ?

Lão lùn mập đáp :

- Chẳng thế thì còn gì nữa ? Chẳng lẽ người có bốn điểm đòi ăn của ta hai mươi mốt điểm ?

Vĩ Tiểu Bảo nói :

- Được rồi. Vậy cứ theo cách này.

Gã cầm bốn đĩnh vàng nhỏ đưa ra nói :

- Mỗi đĩnh vàng này ăn một trăm lạng bạc. Lão huynh đặt tiền đi !

Lão lùn mập khoan khoái cười nói :

- Ta vẫn đặt bốn trăm lạng. Nếu đặt nhiều sợ các vị thua đau xót ruột.

*** vietkiem.com ***